

božno sklenjene, ne naslonjene (dokler niso preveč utrujene). 5. Kadar stojiš ali sediš, stoj in sedi do- stojno brez vnemarnega naslanjanja ali zviranja. 6. Zju- traj zgodaj vstajaj; šest do osem ur odpočitka zadostuje zdravemu človeku, več bi bilo prej škodljivo nego koristno. Postelja ne bodi premeška ali pregorka; utr- jenost v tem oziru je zdrava za telo in dušo. 7. Ako si moraš kdaj prikrajšati spanje zaradi nujnih opravil, ne bodi čmeren radi tega; enako ne toži in ne godr- njaj, ako katerikrat ne moreš spati; marveč daruj Bogu to nepriliko. 8. Določi si, kdaj in koliko časa se boš zdržal skakanja, tekanja, vpitja, smejanja, najljubše igre itd. 9. Privadi se temu, da boš mirno prihajal in odhajal, vrata tiho zapiral itd. 10. Najlepšo priložnost za zatajevanje nam pa dajejo razne bolezni. Ako kaj oboliš, tiho in mirno potrpi, pa Bogu izročuj in daruj svoje bolečine.

Boter.

Blažetovega Jernejčka so torej letos potrdili, da je zrel za sveto birmo. Težko je šlo, pa je vendar šlo. Saj so vsi vedeli, da je Jernejček sicer dobra duša in izvrstnih staršev, a da se ne more tako lahko učiti kot drugi.

Prvič je bil res malo gluha, saj je v navadnem pogovoru razumel komaj vsako tretjo besedo, drugič so mu pa tudi pored- neži nagajali, da ima „zeljnato“ . . .

Pa kaj je on mogel zato, če ni bil tako razumen za uk kot drugi?

Ali včasih je bil Blažetov Jernejček vendar tudi premeten kot malokateri drugi. Imel je res bolj „trdo“ glavo, kot pravimo, sicer je bil eden boljših izmed vaških dečkov. Vsaj učitelji so se tako izražali o njem. In oni so gotovo vedeli.

Takrat, ko se je Jernejček učil za birmo, je bil res nekako drugačen. Prej živ in glasen, je bil zdaj nenadoma miren in tih. Pridno je zahajal v šolo in poslušal, kar so gospod katehet učili o tem zakramentu.

Vse se mu je zdelo tako lepo, samo to mu ni ugajalo, da so gospod botra tako malo omenjali. In vendar je on na botra toliko mislil . . .

Izprva je Jernejčku kaj slabo kazalo. Nihče se ni sam ponudil za botra. Nazadnje pa so le morali njegov oče sami malo poprosjati okrog. A kaj pomaga, ko so imeli skoro v vsaki hiši že kam obljubljeno? Nazadnje je res prišlo že tako daleč, da je mislil Andrejček, naj bodo za botra kar oče, — pa se je še o pravem času spomnil, kaj pravi katekizem glede botrov.

Nekega jutra je drdral Jernejček skozi vas nalogo iz krščanskega nauka. Tako mu je šlo kot na vretenu. Še njemu se je zdelo lepo, ker je tako znal, kaj šele drugim, ki so rekli, da zna Jernejček med vso deco najbolj. In marsikateri, ki se je že odločil za botra temu in onemu, se je kesal, da ni rajši vzel Jernejčka.

Tisto jutro je prišel Jernejček na konec vasi k staremu ogljarju Bojtu. Ta je ravno premetaval vreče lepo žganega oglja, ko se ustavi Jernejček s svojim drdranjem pred njim.

Ogljar Bojt je bil Italijan, ki se je pred kratkim naselil za vasjo. Imel je tudi dvajsetletnega sina, s katerim sta žgala oglje in ga pošiljala na vse strani. Zasluzek je bil tu dober, ker je bilo v obližju dvoje večjih mest, in ni bilo daleč naokrog nobenega drugega ogljarja.

Bojt je nekaj časa poslušal mladega učenjaka, potem je pa rekel: „Priden, priden!“ Dalje ni znal, kar nekaj se mu je zateknilo, in ni mogel več. Sčasom sta se pa le toliko domenila, da je ogljar izvedel, kako nesrečen je deček, ker še nima botra kot njegovi tovariši.

Bojt se je malo popraskal za ušesi in je rekel: „Kaj pa jaš, šem dobra?“ — Jernejček se je kar prestrašil, tako čudno ga je pogledal črni ogljar izpod

čela. Jernejček je samo kimal in gledal dolgega moža, kako je spet pograbil vrečo in jo lepo priložil k drugim v vrsto.

„Ali bom, boš hotel, héhehé!“ se je smehljal Italijan.

„Prav rad bi vas imel, stric!“

„Hehehe, strič, o, strič pa že, boter, bo dobra boter!“

Jernejček je šel zadovoljen domov, videč, da je sam dobil botra. Očetu je tako dopovedoval, kako ga je našel, pa ga ni mogel prav razumeti. Moral je oče iti sam k ogljarju, s katerim sta se domenila kako in kaj. Italijan je bil zadovoljen, še veselilo ga je . . .

Od takrat je hodil Jernejček večkrat k Bojtu, ko je žgal oglje. Vselej pa je prišel črn domov, ker ga je dobri in prijazni striček Bojt vselej malo pobožal, kadar je dobro znal verouk.

In tudi kupil mu je, morda več in rajši kot drugi. Pa to ni glavna reč. Poglavitna reč je dober boterček, in to je „dober boter“, ki pravi, da bo Jernejčku tudi zanaprej.

Slavko Slavič.

Možic na tablici.

Pri Blažónovih so imeli štiri: Janeza, Vidka, Nikca in Pávlico. Janez je že opravil šolsko reč, Videk je okušal sladkosti in grenkosti prvega rezreda, Nikec je šele hrepenel po šolski torbi, Pávlice pa še ni zanimalo na tem svetu drugo kot „papca in pupca“.

Poletnega popoldneva je bilo. Vidkova šolska torbica je visela na steni natlačeno-polna. Videk je dopoldne napravil vse naloge in je popisal tablico do skrajnega roba. Bil je četrtek, torej pouka prost dan, ne pa brez domačega dela. Popoldne je pa le hotel videk uživati ljubo prostost in je odhitel z bratom Janezom na pašo. Mati so mu radi dovolili, saj je pridno drvaril vse dopoldne.